

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **M. Š.**, zastoupen JUDr. Davidem Termerem, advokátem se sídlem Opatovická 156/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 426/16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2017, č. j. MSP-496/2017-OSV-OSV/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2019, č. j. 43 A 26/2018 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Městský soud v Praze (dále jen „povinný subjekt“) žalobci k jeho žádosti o poskytnutí *informace k vyvěšení a svěšení usnesení o prohlášení konkursu na majetek J. K.* (dále také „usnesení č. j. 52 K 92/97 - 83“) přípisem ze dne 11. 8. 2011 sdělil, že usnesení č. j. 52 K 92/97 - 83 bylo vyvěšeno na úřední desku dne 20. 10. 1998, o čemž svědčí záznam z téhož dne ve spise sp. zn. 52 K 92/97 na č. l. 88, přičemž dle praxe povinného subjektu bylo usnesení snato z úřední desky nejdříve po uplynutí 15 dnů, tj. až po 3. 11. 1998. Kopie předmětného usnesení s vyznačením doby vyvěšení a sejmutí z úřední desky ve spise založena není.

[2] Podáním z 12. 4. 2017 se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti, neboť neobdržel žádané informace.

[3] K tomuto podání povinný subjekt sdělil, že žádost žalobce byla vyřízena přípisem ze dne 11. 8. 2011 a současně zaslal žalobci kopii žádosti a přípis ze dne 11. 8. 2011.

[4] Žalobce v podání ze dne 17. 5. 2017 požádal povinný subjekt v návaznosti na jeho sdělení o zaslání fotokopie příslušné listiny, která prokazuje vyvěšení i svěšení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 1998, aby bylo postaveno najisto, že účinky prohlášení konkursu na majetek J. K. nastaly dne 20. 10. 1998.

[5] Dne 23. 5. 2017 bylo žalobci na základě žádosti o zaslání fotokopie příslušné listiny do datové schránky zasláno anonymizované usnesení č. j. 52 K 92/97-83 a kopie pokynu soudkyně soudní kanceláři ze dne 20. 10. 1998 k doručení usnesení a vyvěšení zkráceného znění usnesení na úřední desce opatřeného vyplněným údajem o provedení, datem 20. 10. 1998 a podpisem pracovníka kanceláře na otisku kontrolního razítka. S ohledem na provedenou anonymizaci bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti.

[6] Dne 14. 6. 2017 podal žalobce stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve které namítal, že mu v zákonné lhůtě nebyly poskytnuty žádané informace. Zasláná listina (fotokopie pokynu soudní kanceláři) neproказuje, že by k vyvěšení předmětného usnesení (o prohlášení konkursu na majetek J. K. č. j. 52 K 92/97 - 83) na úřední desce soudu došlo, případně po jakou dobu bylo usnesení na úřední desce ponecháno.

[7] Vedoucí kanceláře 60 K/INS Městského soudu v Praze sdělila vedoucí kanceláře poskytování informací, že dokument sňatý z úřední desky se ve spise nenachází. Tehdejší vedoucí oddělení 52 K K. Š. uvedla, že předmětné usnesení, respektive jeho zkrácené znění, bylo vyvěšeno ve zkrácené verzi na úřední desce Městského soudu v Praze ve Spálené ulici v přízemí, dokument o vyvěšení nelze doložit, věc se již řešila ve správním spise Spr 4837/2004.

[8] Úpadce J. K. svého času podal návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu (vyvěšení usnesení na úřední desku soudu). V řízení o návrhu na určení lhůty vedeném pod sp. zn. UL 16/2004 byl spis předložen Vrchnímu soudu v Praze spolu se spisem sp. zn. 52 K 92/97, s úředním záznamem ze dne 23. 12. 2004 pořázeným s K. Š., vedoucí konkursní kanceláře, a přípisem soudce JUDr. Jaromíra Harmacha ze dne 23. 12. 2004, v němž uvedl, že pořídil úřední záznam s tehdejší vedoucí kanceláře oddělení 50 K a 52 K K. Š. Ta jednoznačně vyloučila, že by snad někdy příslušný pokyn k vyvěšení usnesení o prohlášení konkursu nebyl splněn.

[9] Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 3. 1. 2005, č. j. UL 16/2004-2919, odmítl návrh J. K. ze dne 22. 12. 2004, aby určil Městskému soudu v Praze lhůtu pro vyvěšení usnesení č. j. 52 K 92/97-83 na jeho úřední desce. K tomu uvedl, že návrh stěžovatele není stížností na průtahy, ale směřuje ke zpochybnění zákonnosti postupu v konkursu.

[10] Žádost o informaci (listinu), která prokazuje jak vyvěšení, tak i svěšení usnesení č. j. 52 K 92/97 – 83, povinný subjekt dne 27. 6. 2017 odmítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že dne 23. 5. 2017 zaslal žalobci kopii anonymizovaného usnesení včetně pokynu soudní kanceláři k jeho vyvěšení a rozhodl o částečném odmítnutí žádosti. Na základě prostudování spisu č. j. 52 K 92/97 – 83 konstatoval, že žadateli byly poskytnuty veškeré informace dokládající předmět jeho zájmu, které se ve spise nacházejí - pokyn k vyvěšení předmětného usnesení. Vyhotovení usnesení sňatého z úřední desky nebylo do spisu založeno, jedná se o pochybení soudní kanceláře, které však v současné době již nelze zhojit. Z tohoto důvodu nelze také s jistotou tvrdit, zda bylo vyvěšeno usnesení celé nebo jeho zkrácené znění, byť Vrchní soud v Praze v usnesení č. j. UL 16/2004 - 2919, v němž se k této otázce vyjadřoval, hovoří o zkrácené verzi. Vedoucí kanceláře v písemném prohlášení vyloučila, že by předmětné usnesení nebylo vyvěšeno. Dále Městský soud v Praze uvedl, že návrhu na nové vyvěšení usnesení nebylo vyhověno, neboť nebyly shledány takové vady, které by způsobily neplatnost právního úkonu, ba naopak soudy konstatovaly, že účinky prohlášení konkursu nastaly dnem 20. 10. 1998. V rozhodnutí dále konstatoval, že ačkoli v daném případě není splněna podmínka, že by povinný subjekt nebyl povinen informací disponovat, usnesení sňaté z úřední desky je jedinečné, nelze je dodatečně zrekonstruovat a nemůže být znovu vytvořeno. Žádost o informace pak není opravným prostředkem, jímž by bylo možné zvrátit průběh konkrétního řízení.

[11] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm namítal, že rozhodnutí povinného subjektu je postaveno jen na tvrzení, že pokud byl dán pokyn k vyvěšení, byl beze zbytku splněn, ačkoli povinný subjekt sám potvrzuje pochybení kanceláře, v jehož důsledku požadovanou informaci nedisponuje, přestože je k tomu povinen. Dále rozsáhle poukazoval na procesní i hmotněprávní účinky prohlášení konkursu, které jsou vázány na vyvěšení usnesení na úřední desce. S ohledem na závažnost tohoto procesního úkonu lze dle žalobce vyvěšení prokázat pouze veřejnou listinou – usnesením, kterým byl prohlášen konkurs, s vyznačením, kdy byla vyvěšena na úřední desce a sňata. Pokud povinný subjekt uvádí, že usnesení s vyznačením vyvěšení a sňetí nebylo do spisu založeno nelze s jistotou říci, zda bylo vyvěšeno usnesení celé nebo zkrácená verze a že účinky prohlášení konkursu nastaly 20. 10. 1998. Nedisponuje-li povinný subjekt důkazem vlastních pochybení a den vyvěšení není znám, je jeho povinností pochybení neprodleně napravit následným vyvěšením.

[12] O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v němž uvedl, že z předloženého spisového materiálu vyplývá, že Městský soud v Praze požadovanou informaci nedisponuje, je si vědom své dokumentační povinnosti uložené ustanovením § 130 odst. 2 instrukce č. j. 1100/98 - OOD, a proto se zabýval tím, zda by bylo možné chybějící informaci dodatečně vytvořit. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 9 As 257/2015-43, a uzavřel, že postup předestřený žalobcem spočívající v novém vyvěšení usnesení na úřední desku není možný, neboť by tím došlo k zásahu do předmětného konkursního řízení. Usnesení sňaté z úřední desky představuje jedinečnou informaci, kterou nelze zrekonstruovat. Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze informací nedisponuje a není v jeho silách ji znovu vytvořit, bylo na místě z důvodu faktické neexistence informace žádost odmítnout.

[13] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce k Městskému soudu v Praze žalobu. Žalobce v ní povinnému subjektu a žalovanému vytkl, že požadovanou informaci měli povinnost mít, a to po celou dobu konkursního řízení. Z toho žalobce dovozuje, že usnesení nebylo nikdy vyvěšeno, a nešlo by tedy o „znovuvytvoření“, ale o „prvovytvoření“ požadované informace. Pokud se požadovaná informace ve spise povinného subjektu nenacházela, musel by žalovaný odvolání vyhovět. Závěrem žaloby žádal o poskytnutí informace nebo její vytvoření (neexistuje-li).

[14] Městský soud, v souladu se zásadou, že nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu s návrhem na přikázání věci jinému krajskému soudu dle § 9 odst. 1 s. ř. s. Návrhu soud vyhověl a věc přikázal Krajskému soudu v Praze.

[15] Krajský soud žalobu zamítl.

[16] V napadeném rozsudku zdůraznil, že povinný subjekt vycházel ve svém závěru ohledně neexistence informace v podobě usnesení s vyznačením žádaných údajů (zejména o vyvěšení a svěšení) z obsahu konkursního spisu, v němž se předmětná listina nenachází. To potvrzuje též e-mailová korespondence založená ve správním spise. Předkládací zpráva Vrchnímu soudu v Praze a unesení Vrchního soudu v Praze dokládají, že toto pochybení bylo již v minulosti řešeno a na absenci předmětného vyhotovení usnesení v konkursním spise poukazyval též úpadce J. K. v řízení o návrhu na určení lhůty k provedení úkonu. Závěr o tom, že předmětné vyhotovení usnesení se ve spise nenachází, lze tedy považovat za dostatečně podložený a aktivitu směřující k jeho nalezení za dostatečnou.

[17] Povinný subjekt poskytl žalobci všechny informace, které se k jeho žádosti vázaly. Soud také přisvědčil závěru žalovaného, že požadované usnesení není možné nově vytvořit opakovaným vyvěšením usnesení č. j. 52 K 92/97 - 83. Nejednalo by se totiž o obnovení existující informace, ale o vytvoření zcela nové, k čemuž nemá povinný oprávnění (došlo by k porušení čl. 82 odst. 1 Ústavy). O „znovuvyvěšení“ usnesení č. j. 52 K 92/97 - 83 může rozhodnout jen soudce rozhodující v daném konkursním řízení.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a stanovisko stěžovatele

[18] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že požadovanou informaci má (měl by mít) povinný subjekt ze zákona v držení. Nejednalo se tak o nehotovou nebo vznikající informaci. Poskytnutí informace nelze odmítnout odkazem na to, že správní orgán není oprávněn zasahovat do nezávislé rozhodovací činnosti soudu. Navíc se jedná o správní řízení, které má s konkursním řízením společné jen to, že požadované informace měly být v soudním spisu od samého počátku založeny.

[20] Informace zasláné stěžovateli jsou nejen nedostatečné, ale také nepravdivé, neboť z nich vyplývá, že k vyvěšení usnesení nedošlo, resp. nedošlo v souladu se zákonem. Nesprávným postupem konkursního soudu došlo k zásahu do práv všech případných účastníků konkursního řízení. Konkursní soud prokazatelně pochybil, když usnesení

nevyvěsil. Nemůže tak obstát závěr, že stěžovatelem požadovaným vyvěšením usnesení by byla vytvořena nová, zcela odlišná informace; informace totiž doposud neexistuje.

[21] Závěr povinného subjektu (potvrzený soudem) o tom, že vyznačení vyvěšení a svěšení na usnesení o prohlášení konkursu není jediným důkazem, kterým lze prokázat právě ono vyvěšení a svěšení, není správný. Každý soud musí mít o své dosavadní činnosti veškeré informace, které je povinen poskytnout všem oprávněným osobám, které o ně zažádají. Stěžovatel dospívá k tomu, že přijetí závěrů soudu by vedlo k tomu, že soudy nebudou povinny evidovat (archivovat) žádné (veřejné) listiny ve svých spisech, neboť by pro prokázání různých skutečností postačovalo např. toliko tvrzení vedoucí kanceláře.

[22] Neposkytnutí požadované informace svědčí o tom, že je stěžovateli upírána veřejná kontrola státní moci. Povinný subjekt ani nevynaložil dostatečné úsilí k získání informace, ačkoliv se o ní vede spor od roku 2004, tuto informaci stále neposkytl.

[23] Stěžovatel uzavírá, že pokud povinný subjekt požadované informace nemá k dispozici, a to nejen jednotlivě, ale i v jejich celistvosti, a nemůže určit den (okamžik), ve kterém bylo usnesení vyvěšeno, kdy snato, a zda bylo vyvěšeno v plném, anebo ve zkráceném znění, bylo jeho povinností v tomto směru stěžovatele informovat, tedy bylo jeho povinností konstatovat, že usnesení o prohlášení konkursu na majetek J. K. ze dne 20. 10. 1998, č. j. 52 K 92/97-83, dosud nebylo vyvěšeno. Jakékoliv jiné vyřízení žádosti o poskytnutí informací podle informačního zákona pak již bylo nesprávné.

[24] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Povinný subjekt ani žalovaný odmítnutí požadované informace neodůvodnili aplikací § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, ale § 2 odst. 4 téhož zákona – neexistencí požadované informace a nemožností ji vytvořit. Stěžovatel se snaží zpochybnit zákonnost konkursního řízení, to však nemůže být předmětem projednávané věci.

[25] K vyjádření žalovaného zaslal stěžovatel stanovisko. Uvádí v něm, že požadovaná informace musí existovat, a to zvláště za situace, kdy je na ni odkazováno v konkursním řízení.

[26] Dle stěžovatele existují pouze dvě možnosti. Povinný subjekt informací disponuje a z neznámých důvodů ji odmítá poskytnout, nebo požadovanou informaci nemá a ani nikdy neměl, neboť usnesení nebylo v souladu se zákonem na úřední desce vyvěšeno. K výše zmíněným dvěma možnostem stěžovatel uvádí dva možné způsoby vyřízení podané žádosti. Buď žalovaný poskytne požadované informace, z jejichž obsahu bude stěžovatel informován o datu vyvěšení a o datu svěšení usnesení, a to spolu s tím, že bude zároveň informován, zda bylo vyvěšeno v plném anebo zkráceném znění, což bude podpořeno i příslušnými důkazy (kopie veřejné listiny založené ve spisu), neboť pouhý pokyn soudkyně, který byl žalobci zaslán, anebo vyjádření pracovnice soudní kanceláře, neobstojí. Anebo žádost o poskytnutí informací vyřídí tak, že uvede, že požadovaná informace neexistuje.

[27] Jakékoliv jiné vyřízení žádosti o poskytnutí informací, tedy že byla žádost odmítnuta podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím spolu s „vysvětlením“, že „[u]snesení sňaté z úřední desky je jedinečné, nelze jej dodatečně zrekonstruovat, nemůže být vytvořeno znovu.“ je zjevně nesprávné, neboť v daném případě se pravděpodobně nejedná o „sejmuté“ usnesení z úřední desky, ale o usnesení dosud nevyvěšené.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[28] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda v daném případě došlo ke splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody a v řízení je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody.

[29] Kasační stížnost není důvodná.

[30] Stěžovatel po povinném subjektu požadoval informace spjaté s konkursním řízením. Informaci o vyvěšení a svěšení usnesení, informaci o tom, zda bylo usnesení vyvěšeno v úplném či zkráceném znění a od kterého okamžiku se z dlužníka stal úpadce. Povinný subjekt stěžovateli poskytl všechny požadované (existující) informace, včetně toho, že ho uvědomil o skutečnosti, proč usnesení neobsahuje údaj o svém vyvěšení a svěšení a na to navazující řízení. Nadto vyvinul dostatečnou aktivitu k objasnění nestandardního charakteru požadovaných skutečností (v konkursním řízení se na usnesení nenacházel údaj o vyvěšení a svěšení).

[31] Domnívá-li se stěžovatel, že poskytnuté informace neprokazují, kdy bylo usnesení vyvěšeno a svěšeno, zda bylo vyvěšeno v plném nebo zkráceném znění, či kdy se dlužník stal úpadcem, jde již o jeho vlastní právní posouzení věci. V tom případě je toliko na něm, aby své výhrady uplatnil v relevantním soudním řízení. Povinnému subjektu totiž nepřísluší hodnotit správnost úvah vznesených stěžovatelem, neboť by tím zasahoval do nezávislého rozhodování soudu.

[32] Neobjasněné skutkové a právní otázky týkající se konkursního řízení povinný subjekt zodpovědět nikoliv nemusí, ale nesmí. Povinný subjekt v řízení o žádosti o informace nevystupuje v postavení soudu, ale správního orgánu.

[33] Správnost a zejména zákonnost konkursního řízení, a to včetně dílčích procesních aspektů, nepřísluší hodnotit orgánům státní správy soudů (tedy správním orgánům). Požadované informace neexistovaly v podobě, v jaké o ně stěžovatel žádal. Pokud soud dospěl k závěru, že účinky spjaté s vyvěšením a svěšením usnesení nastaly a řízení o konkursu bylo ukončeno, jsou tyto skutečnosti (informace) hranicí pro poskytovatele informací (povinný subjekt). Jak správně uvádí krajský soud, je na stěžovateli, jaké závěry z poskytnutých informací dovodí. Jakékoliv hodnocení domnělých (procesních) pochybení soudu či domýšlení zákonné podoby požadovaných informací by zasahovalo do nezávislého rozhodování soudů. Povinný subjekt proto k otázce nevyznačení data vyvěšení

a svěšení na usnesení správně odkázal na relevantní řízení před soudem, ve kterém se tato otázka řešila.

[34] V projednávané věci povinný subjekt nemá pravomoc rozhodnout, zda v řízení došlo či nedošlo k pochybení soudu, které mělo za následek neexistenci informací v žádané podobě; nepřísluší mu ani nadřízenému orgánu (žalovanému) soudu nařídít, aby požadovanou informaci vytvořil, případně požadované informace „vyrobil“.

[35] Poskytování informací o soudní moci, resp. její rozhodovací činnosti, se proto v otázce existence určité informace o soudním řízení stran negativní odpovědi na otázku, zda požadovaná informace existuje, většinou omezuje pouze na pasivní poskytnutí informací ze soudního řízení, bez možnosti aktivního vytváření nových informací či závěrů o soudním řízení, které by do něj mohly zasáhnout.

[36] Zákon o svobodném přístupu k informacím povinným subjektům nesvěřil pravomoc posoudit správnost či zákonnost rozhodnutí či postupu soudu. Povinný subjekt může toliko informaci poskytnout, existuje-li, či neposkytnout neexistuje-li. Za své závěry ohledně (ne)správnosti či (ne)zákonnosti soudního řízení a rozhodnutí v něm nenese žádnou odpovědnost. Na rozhodnutí orgánů státní správy soudu navíc dopadá, jako ostatně na všechny akty orgánu veřejné moci, princip presumpce správnosti aktu veřejné moci (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, ze dne 9. 11. 2004, sp. zn. I. ÚS 163/02, nebo ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. II. ÚS 2742/07), což by mohlo vést až k tomu, že správní orgány by „správně“ ve správním řízení rozhodovaly o správnosti a zákonnosti rozhodnutí soudu(ů). V právním státu je předestřený „scénář“ nemyslitelný.

[37] Stěžovatel přitom fakticky žádá právě o to, aby povinný subjekt při výkonu státní správy soudu suploval soudce (moc soudní), tedy aby v konkursním řízení něco činil (prokázal, vyvěsil...). Kromě výše uvedeného [bod 35 rozsudku] i § 118 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), výslovně stanoví, že „[v]ýkon státní správy soudů nesmí zasahovat do nezávislosti soudů.“ Zákon pravomoc zasáhnout do nezávislé rozhodovací činnosti svěřuje toliko hierarchicky nadřazeným soudům v rámci řízení o odvolání, dovolání, kasační stížnosti apod. (srov. rozsudek kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, sp. zn. 16 Kss 2/2019). O případném pochybení jednotlivých soudců rozhoduje kárný senát.

[38] Prakticky pouze soudní moc (včetně kárných orgánů) může rozhodovat o správnosti a zákonnosti rozhodnutí a postupů soudu v soudním řízení či je hodnotit. V opačném případě jde o zásah do nezávislého soudního rozhodování.

[39] V nyní projednávané věci se výše uvedené závěry beze zbytku uplatní. Stěžovateli byly poskytnuty všechny existující informace. Těžiště sporu se přesunulo na správnost a zákonnost postupu soudu v konkursním řízení, o čemž správními orgány nepřísluší rozhodovat. Ke skutkovým a právním otázkám konkursního řízení správní orgány (povinný subjekt i žalovaný) správně odkázaly na řízení před Vrchním soudem v Praze a Nejvyšším soudem, které se otázkou zabývaly, a žádost odmítly.

[40] Názor krajského soudu ve světle výše uvedeného plně ob stojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[41] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[42] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu